

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
เมื่อวันที่ ๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๓๕

ผู้มีวาสนา

หลวงปู่มั่นเสียงท่านกังวานมากนะ พุดตัง เสียงก็รู้สึกว่าจะเพราะด้วย น้ำเสียงของท่าน ก็เพราะด้วย กังวาน ยิ่งเวลากลางคืนท่านเทศน์นี้ ฟังแล้วเสียงเหมือนฟ้าดินถล่มนะตึกิเลส ให้พระ เทศน์เหมือนฟ้าดินถล่มจริงๆ นะ หมุนตัว ๆ ๆ ท่านถอดออกมาจากหัวใจท่านโดยแท้ ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ เวลาท่านแสดงนี้ฟังเพลิน ลืมเรื่องเวลาเวลาไม่ได้มาเกี่ยวข้องนะ เวลาท่านเทศน์จบลงแล้วยังเสียดายยังอยากฟังอีกต่อไป เทศน์ไม่ใช่น้อย ๆ นะ ตั้งแต่ไปหาท่านที่แรกนี้ท่านเทศน์แต่ละครั้งนี่ ๓ ชั่วโมง ๔ ชั่วโมง ครั้นต่อมาก็ค่อยลดลง ๆ มาอยู่แค่ ๒ ชั่วโมง จากนั้นมาก็ไม่เทศน์เลย เสียงท่านดีกังวาน

ท่านเทศน์สอนพระเทศน์แต่เรื่องธรรม ส่วนมากมักจะเป็นธรรมชั้นสูง ตั้งแต่สมาธิ ขึ้นไปถึงปัญญานี้หมุนตัว ๆ ๆ เลย นิพพานเหมือนอยู่ชั่วเอี่ยมนี้ เวลาท่านเทศน์นะเหมือนนิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม พอท่านเทศน์จบลงแล้วเหมือนกระทะครอบหัวก็กละเลย แล้วก็หลับตาพร้อมด้วย โห ! เหมือนหมดหวังนั่นแหละ ยังเสียดายอยากฟังอีกคือฟังเพลิน ท่านเทศน์ ๓ ชั่วโมงนี้พระเถระนี่เหมือนหัวตอนะ เพราะต่างองค์ต่างจ้อ จ้อลงจุดนี้ ธรรมะเสียงของท่านจะเข้านี้ปั๊บ ๆ ๆ ถ้าจิตส่งออกนอกเสียงจะไม่ซัด จะไม่เข้านี้ชัดเจน

เพราะฉะนั้นการฟังเทศน์ในภาคปฏิบัติจึงตั้งใจโดยเฉพาะ ให้สติรู้อยู่กับจิตเท่านั้นแหละ เรื่องเสียงของธรรมที่ท่านแสดงนั้นจะเข้ามาสัมผัสเรื่อย ๆ สืบต่อกันเรื่อย ๆ แม้จิตไม่เคยเป็นสมาธิ คือไม่เคยสงบก็สงบเลย เพราะเสียงนั้นเหมือนกับว่ากล่อมลงเรื่อย ๆ จิตก็จ้อฟัง ไหลเข้า ๆ จิตสงบแล้วเลย ทีนี้พอจิตสงบแล้วเสียงเหมือนกับว่าอยู่สูง ๆ อยู่ข้างบนข้างนอกนะ อันนี้มีกำลังมากกว่านะ เพราะธรรมเข้านี้แล้ว อันนั้นเลยเป็นเพียงกระแสเสียง

เทศน์นี้ ๓ ชั่วโมง บางทีก็ ๔ ชั่วโมง เทศน์จบลงแล้วพระเถระยังเจียบเหมือนไม่มีคนเลยนะ เพราะท่านเทศน์มีแต่เนื้อธรรมเนื้อธรรม ฟังแล้วทำให้เพลินตลอดเลยนะ ไม่เคยมีคำว่าเบื่อไม่ปรากฏเลย มีแต่คำว่าดูคิดว่าดีเรื่อย ๆ เพราะท่านเทศน์เหมือนกับว่าเบิกทางให้ ทำให้เห็นสิ่งไม่เห็น ไม่เคยเห็น ทำให้รู้สิ่งที่ไม่เคยรู้ เปิดออกเรื่อย ๆ ผู้ดูก็เพลินไปซิ เพลิน ๆ ไปซิ เพราะท่านรู้ท่านเห็นแล้วท่านนำมาแสดง พวกเราสนุกฟังเพลิน

นี่แหละที่ว่าท่านแสดงธรรมในครั้งพุทธกาล พุทธบริษัทได้สำเร็จมรรคผลนิพพานจำนวนไม่น้อย ๆ ก็เพราะเหตุนี้เอง ผู้แสดงก็รู้จริงเห็นจริง องค์ศาสดาเสียเอง พร้อมทั้งรู้

อุปนิสัยของสัตว์พื้นเพของสัตว์เป็นยังไง ๆ รู้พร้อมหมด พร้อมทั้งธรรมที่ได้นำมาแสดงให้เห็น
 เหมาะกับจริตนิสัยของสัตว์ประเภทนั้น ๆ หรือชั้นนั้น ๆ ก็มาเทียบได้ตอนที่บรรดาลูกศิษย์
 ลูกหาฟังเทศน์ของหลวงปู่ฉันนี่ เพราะท่านเทศน์ คลังพระไตรปิฎกท่านเป็นคลังของ
 ท่านทรงไว้จริง ๆ ไม่ใช่คลังความจำนะ ไม่ใช่จำมาจากคัมภีร์นั้นคัมภีร์นี้แล้วมาไว้ในหัวใจ
 นะ นี่เป็นความจริง ถ้าวาสมาธิท่านก็ทรงไว้แล้วทุกชั้นของสมาธิ ปัญญาท่านก็ทรงไว้แล้ว
 วิมุตติหลุดพ้นท่านก็ทรงไว้แล้วโดยสมบูรณ์ เพราะฉะนั้นแยกอันไหนออกมาถึงไหลเลย
 เทียว เพราะเต็มอยู่ในนี้หมดแล้ว ไม่ต้องไปคว้านโน้นคว้านนี้ แล้วผู้ฟังก็ถึงใจ ๆ

อย่างนักภวานานี้ติดอยู่ในจุดใด ๆ เวลาท่านเทศน์นี้ วันนั้นเหมือนกับว่าจะได้มา
 ทุ่มเทศความสงสัยให้หายออกจากหัวอกว่างั้นเถอะ ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากทางด้าน
 ภวานานี้ยังสงสัยอยู่ วันนี้ท่านจะแสดงธรรมนี้ ยิ้มแย้มแจ่มใส เผื่อจะได้ยินได้ฟังแล้วปลด
 เปลื้องในจุดที่ตนกำลังสงสัยอยู่ ทีนี้เวลาท่านเทศน์ ก็คนหนึ่งรู้แล้วนี่ เทศน์ก็ผ่านเรื่อย
 ธรรมดานี้ผ่าน ใ้เราที่ติดอยู่ตรงนี้มันก็โดดฝั่งตาม ได้ทีละก้าวสองก้าว หลายครั้งหลาย
 หนก็หลายก้าวเข้าไป นี่ละที่ว่าครั้งพุทธกาลท่านสำเร็จมรรคผลนิพพาน ผู้ยังอยู่ในภุมินีฟัง
 ไป ๆ ก็สูงขึ้น ๆ ผ่านไปได้ทีละก้าวสองก้าว ทีนี้ก็พ้น ๆ เป็นลำดับกันขึ้นมา ผู้ที่ผ่านกัน ผู้
 ที่อยู่ต่ำก็ค่อยหนุนขึ้นมา ๆ เรื่อย ๆ ผ่าน...พ้น ๆ

เพราะอุปนิสัยของสัตว์โลกนี้มีจำนวนมากมาย และมีอุปนิสัยต่างๆ กัน ผู้อยู่ในพื้น
 นี้ ๆ ๆ ของอุปนิสัยที่ควรจะได้ไปอย่างรวดเร็วก็ไปได้เลย ๆ แต่ก่อนเราก็ไม่ค่อยสนใจ เรียน
 ก็เรียน แต่มันไม่ค่อยสนใจเท่าที่ควร มีแต่จดแต่จำเท่านั้นแหละไม่ได้พิจารณา เวลาออก
 ภาคปฏิบัตินี้แหละถึงได้เริ่มพิจารณา เพราะพิจารณาเป็นเครื่องประกอบของการแก้กิเลส
 ของตัวเอง ต้องได้นำมาพิจารณา เวลามันเป็นขึ้นในจิตแล้วมันอยู่นี้หมดเลย ธรรมอยู่
 ภายในหัวใจหมด เพราะใจเท่านั้นเป็นเครื่องรับรองธรรมทั้งหลาย ใจเท่านั้นเป็นที่สถิตของ
 ธรรม ของบาปและบุญ เพราะสิ่งเหล่านั้นเขาไม่รู้ ใจนี้เป็นนักรู้มีอันเดียวเท่านั้น นักรู้สิ่ง
 ทั้งหลาย ถ้าอันนี้ระงับตัวเข้าไปก็เหมือนสิ่งทั้งหลายไม่มี เพราะอันนี้ไม่ออก ไม่ออก
 รับทราบสิ่งนั้นสิ่งนี้

เหมือนอย่างกับเรานอนหลับ ธาตุขันธ์เครื่องใช้ของเราที่ระงับไปหมด หลับสนิทจะ
 ไม่ฝัน เจียบเลย คำว่าเจียบไม่ใช่สูญณะนั่น คือความรู้ระงับตัว ไม่แสดงออกก็ปฏิกิริยาออกไป
 ทางธาตุทางขันธ์ เช่นอย่างเรามองเห็นอันนั้นได้ยินอันนี้ นั่นอาการของขันธ์แสดงออกรับ
 สิ่งนั้นสิ่งนี้ พออันนี้ระงับตัวเข้าไป แม้ที่สุดร่างกายนี้ก็มารับทราบทางจิต ระงับลงไปอีกถึง

ชั้นภวังค์แห่งความหลับ ลงภวังค์แห่งความหลับ หลับสนิทจะไม่ฝัน นี่ความรู้อันนั้นละเอียดขนาดไหน

ในขณะที่หลับสนิทกิเลสก็ไม่ทำงาน ธรรมะก็ไม่ทำงาน ต่างอันต่างสงบสุขกันในเวลาหลับสนิท ถ้าไม่หลับสนิทยังมีการทำงาน ไม่ว่าจะทางดีทางชั่วทำงานได้เวลาหลับไม่สนิท เช่นฝัน ฝันไปวัดไปวา ไปฟังเทศน์ฟังธรรมครูบาอาจารย์ นี่เป็นฝันทางดี มันก็เป็นส่วนกุศลอยู่ในฝันนั้นละเอียดอย่างลึกลับๆ ทีนี้ฝันว่าไปทางชั่วนะ แล้วแต่จะไปทะเลาะเบาะแว้งฆ่าตีบีบบอกกับใครต่อใคร นั่นเรียกว่าฝันทางไม่ดี นี่มันก็ส่งสมความไม่ดี นั่นแหละจิตทำงาน จิตแสดงอาการก็ปรียาออกแล้ว ถ้าระงับหมดเลยอย่างนี้ เช่นคนหลับสนิทจะไม่ฝัน ความรู้จะเข้าสู่ความเป็นปกติของตนเต็มที่ ความรู้อันนั้นละเอียด

อย่างเราอนหลับสนิท ความรู้มันสูญไปที่ไหนเมื่อไร ถ้าสูญเราตื่นนอนได้ยังไง เวลานั้นจิตระงับอาการก็ปรียาต่างๆ ทั้งหมดเข้าอยู่ปกติ จึงละเอียดมาก เช่นจิตปุณฺณของเรา มีกิเลสก็ตามก็ละเอียดเต็มที่เหมือนกัน เต็มขั้นของภูมินี้ ส่วนพระอรหันต์ท่านไม่ต้องพูดแหละ หลับแล้วตื่น ธรรมชาตินั้นเป็นตายตัว นี่ก็จิต ท่านเรียกว่าจิตครองร่างอยู่นี้ อยู่ในร่างกายของเรา เวลาปรียาออกก็รับทราบสิ่งต่างๆ พอตื่นนอนมานี้ทุกสิ่งทุกอย่างต่างจะทราบนะ อะไรมาสัมผัสสัมพันธ์ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ประสาทส่วนต่างๆ จะรับทราบทั้งหมดเลย นี่จิตออกรับทราบแล้ว พอจิตระงับเข้าไปนั้นก็ไม่มี ไม่รับทราบ

อย่างคนนอนหลับ ไม่ได้คิดถึงสมบัติศฤงคารบริวาร แม้ที่สุดร่างกายของเจ้าของก็ไม่มีความรู้สึกกัน ระงับเข้าไปหมดเลยเวลานั้น จึงไม่มีอะไรห่วง คนหลับสนิทนี้ไม่มีอะไรห่วงเลย ถ้าไม่หลับสนิทนี้เป็นได้ นี่ท่านเรียกว่าใจ ใจนี้แลเป็นผู้ที่รับธรรมทั้งหลาย เวลาท่านเทศน์มันก็เข้าตรงนั้น ๆ แล้วไปหมุนใจให้มีกำลังขึ้น ๆ ใจก็ติดขึ้น ๆ สูงขึ้น และมีกำลังขึ้น พอใจในคุณงามความดีทั้งหลายเป็นลำดับลำดับ แล้วก็เพิ่มขึ้น ๆ พอใจสนใจขยันหมั่นเพียร เลยขยันเข้าไปอีก เรียกว่าพุ่ง ๆ เลย เมื่อใจมีกำลังของธรรมเข้าหมุนแล้วเป็นยังงั้น ตรงกันข้ามถ้าใจมีแต่กิเลสความชั่วช้าลามกเข้าหมุนนี้ มันก็เหมือนกันนั่นแหละ ไม่ได้ผิดกันอะไรเลยนะ

เพราะกิเลสก็มีกำลังเหมือนกัน กำลังทางฝ่ายชั่วฝ่ายต่ำ โภยทุกข์มาให้สัตว์ทั้งหลาย อันนี้ทางธรรมก็มีกำลังทางดี มีตั้งแต่ชวนชวายเป็นเรื่องความสุขความเจริญมาสู่จิตใจของสัตว์ผู้บำเพ็ญ ก็เจริญเรื่อย ๆ เมื่อเจริญเต็มที่แล้วก็พ้น คำว่าพ้นนั้นคือพ้นเรื่องความหม่นความเวียนความเกิดแก่เจ็บตายนะ เกิดภพใดก็ตามไม่ว่าภพน้อยภพใหญ่ สูงต่ำละเอียดหยาบขนาดไหน เรียกว่าเกิดตาย ๆ ทั้งนั้น นี่เรียกว่าท่องเที่ยวอยู่ในวัฏสงสารท่านว่า ผู้ที่มีความ

ตีที่ได้อบรมเต็มที่แล้ว จิตผ่านเลย พ้นจากแดนสมมุติทั้งหมด ไม่มีคำว่าเกิดอีก จิตอันนั้น ไม่ได้เข้าไปสู่ปฏิสนธิวิญญานในภพใดชาติใดของกำเนิดสัตว์ใดทั้งนั้นไม่ว่าหยาบละเอียด

มีแต่จิตที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ อันนั้นไม่มีอะไรที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องได้แล้ว เรื่องความทุกข์น้อยใหญ่ไม่มีเลย ตั้งแต่พระอรหันต์ผู้ประสูติขึ้นมาในขณะนั้นเท่านั้น ก็เลสพังแล้วทุกข์ก็พังไปพร้อมกัน เพราะกิเลสเป็นสาเหตุให้สร้างกรรมให้เกิดความทุกข์ความทรมาน หรือเกิดความสุขก็ดี ที่นี้ความสุขก็พอแล้วกิเลสก็พังแล้ว เมื่อพอก็บรรจบแล้วในจิตจึงไม่เกิดไม่ตาย นั่นแหละพระพุทธเจ้าทั้งหลาย พระสาวกทั้งหลายของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ เป็นผู้เช่นนั้น ท่านผู้นี้คือท่านผู้พ้นจริง พ้นไม่ต้องมากลั่นกลอกหลอกหลวงเจ้าของอีก คำว่ามาเกิด ๆ ตาย ๆ นี้ไม่มีอีกแล้ว พ้น ๆ

ที่นี้เมื่อเวลาท่านผู้ที่พ้นแล้วอย่างนั้น แล้วมามองดูสัตว์โลกผู้ยังเวียนว่ายตายเกิด ทั้งสุขทั้งทุกข์สับสนปนเปกันอยู่นี้ มองดูนี้เป็นยังไงเราวาดภาพดูก็รู้ อย่างที่เราอยู่บนบก มองดูคนตกน้ำจะเป็นແหลจะตายແหลอยู่นั้นเป็นยังไง น้ำดูไหม นั้นแหละคนที่อยู่บนฝั่ง จะอยู่ได้เฉย ๆ เหนือ อยู่ไม่ได้ โดดลงช่วยกันทันที พอจุกจุก พอลากลาก หนักเบาไม่ว่า ขอให้คนนั้นหลุดพ้นจากความจมน้ำแล้วก็พอ นี่เหมือนกัน พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนสัตว์โลกเพราะอำนาจแห่งพระเมตตา เห็นพวกสัตว์ทั้งหลายจมน้ำอยู่อย่างนั้น ผู้ที่ควรแก่การจุกจุกขึ้นมาได้ พระองค์ก็ต้องจุกจุกอย่างรุนแรง พอโปรดได้เวลาไหนเอาเลย ๆ

เหมือนเราจุกจุกคนตกน้ำขึ้นฝั่งนั่นเอง ถ้าอันไหนที่จมน้ำไปแล้วตายไปแล้วมันก็สุดวิสัย ไ้อกรรมของสัตว์ ที่มันหนาจริง ๆ ไม่ยอมฟังเลยเรื่องบาปเรื่องบุญคุณโทษอะไรนี้ ไม่ยอมฟังเลย ก็เรียกว่ากรรมของสัตว์ อันนั้นท่านช่วยไม่ได้ ผู้ที่ยังรู้บุญรู้บาปอยู่ก็ยังมีทางที่จะดีจะชั่วได้อยู่ นั้นช่วย ๆ และผู้ที่หนักแน่นเข้าไปทางคุณงามความดีทั้งหลาย เรียกว่ามีอุปนิสัยแล้วนั้นยิ่งเร่งช่วยเต็มที่ ๆ พอให้หลุดพ้นในขณะนี้ก็ให้ได้ขณะนี้ พอจะหลุดพ้นเวลาไหนให้ได้เวลานั้น ๆ นี่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนสัตว์โลกสั่งสอนด้วยพระเมตตา เพราะพ้นแล้วจากภัยทั้งหลายที่สัตว์กำลังตกอยู่นั้น อย่างเหมือนอย่างคนตกน้ำผู้อยู่บนบกนี้ ไม่ได้ตก มองดูแล้วก็ปั้งปั้งช่วยกัน

ศาสนาจึงไม่ใช่เป็นเรื่องเล็กน้อย พวกเราทั้งหลายได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา นับว่าเป็นวาสนาบุญญาภิสมภารเอามากนะ คือได้พบด้วย และได้มีความเชื่อความเลื่อมใส ได้นับถือปฏิบัติตามหลักศาสนาด้วย นี่เรียกว่าเป็นผู้มีอุปนิสัยไม่เสียชาติที่เกิดมาในชาตินี้ พอเราได้มองเห็นศาสนา ได้ฟังอรรถพิงธรรมเข้า จิตใจของเรามีความยิ้มแย้มแจ่มใสขึ้น

ไปโดยลำดับ นี้เรียกว่าเป็นผู้มีวาสนา และสร้างทุกวัน ๆ สร้างจนกระทั่งเป็นความพอใจในการบำเพ็ญความดีทั้งหลาย

วันหนึ่ง ๆ ไม่ได้บำเพ็ญความดีอยู่ไม่ได้ หากเป็นอยู่ในจิต หากเป็นเครื่องเตือนเจ้าของอยู่นั้นแหละ เช่นไหว้พระ เราเคยไหว้ไม่ได้ไหว้มันอยู่ไม่ได้มันหากเป็น มันเป็นตัวกันทุกคนนั้นแหละ เพียงเท่านี้มันก็กระเทือนไปหมดในหัวใจชาวพุทธเราซึ่งเป็นนักบำเพ็ญ เคยทำความดีวันหนึ่ง ๆ ไม่ได้ทำ เช่นให้ทานอย่างนั้นะ ใส่บาตรวันหนึ่งไม่ได้ทำ หากมีธรรมชาติความดีอันหนึ่งละ เตือน ๆ อยู่เรื่อยเตือนอยู่เรื่อย สุดทำงานอะไรก็ตามทิ้งเลย ถึงเวลาที่จะทำแล้วไม่เอา จะเอานี่คือความดี นี่อำนาจของความดีเตือนเรื่อย ๆ

เพราะฉะนั้นคนทำความชั่ว อำนาจของความชั่วก็เตือนได้เหมือนกัน ไม่ได้ทำชั่วอยู่ไม่ได้ ไปไหน ๆ ไม่ได้ฉกอันหนึ่งก็ลักอันหนึ่ง ไม่ได้ปล้นก็จี้ ไม่ได้จี้ก็หลอกก็ลวงตมตุ่นริดไถแบบประการต่าง ๆ วางั้นเถอะ นี่มันเคยไปทางนั้น ไปถ้าไม่ได้ฉกได้ลักไม่ได้ทำความชั่วในวันนั้นเสียลวดลายนักเลง ต้องเอาให้ได้ลวดลายนักเลงมา ให้มีลายติดตัวมา นี่คือความชั่ว เมื่อมันพอแล้วมันก็กล่อมนิสัยคนให้ชั่วลงไปต่ำลงไปเรื่อย ๆ คนที่เคยทำความดีแล้ว ไม่ได้ทำความดีก็อยู่ไม่ได้ ดังที่เราว่านี่ ดังที่ว่าตะกั่วที่อยู่ไม่ได้ต้องทำ ๆ เมื่อถึงวาระสุดท้ายมันจะยุ่งขนาดไหนก็ตาม ทิ้งปี่วะเลยเชียว จะไปตามที่เราต้องการนั้นก่อน...ความดี

นี่ละความดีเมื่อมากแล้ว ก็ค่อยจืดค่อยจางค่อยเตือนเจ้าของให้ระลึกในทางดีเสมอ ๆ ไม่ให้ห่างไกลจากความดีทั้งหลาย ตรงกันข้ามความชั่วมันก็ใกล้ชิดติดพันกับคนที่มันเลี่ยมสอนให้เป็นคนชั่วได้แล้วนั้น ให้ได้ทำความชั่วทุกวันทุกเวลา ไม่ทำวันหนึ่งไม่ได้แล้วตายแล้วก็จมเลย ๆ พวกนี้ละพวกที่วาทกรรมของสัตว์แท้ ๆ ไม่มีใครช่วยได้ ศาสนาก็ช่วยไม่ได้ ไม่ยอมรับศาสนา ศาสนาคือคำสอน แนวทางที่ถูกที่ดีให้หลุดพ้นจากภัย มันไม่ยอมไปมันเข้าสู่ภัยสู่กรรมนั้นแหละ อย่างนี้ก็ช่วยไม่ได้ พวกเราไม่ได้เป็นคนประเภทนั้น จึงให้พยายามอดุสำหรับบำเพ็ญคุณงามความดี

ยากลำบากไม่ใช่อะไรพาให้ยากนะ ถ้าว่าจะสร้างความดีนี้มันหากมีเครื่องขัดเครื่องข้องขึ้นภายในใจ นั้นแหละคือกิเลสมันก็ตมันขวางเราไม่ใช่ธรรมก็ขวางไม่ให้ทำ ขึ้นชื่อว่าความดีแล้วมันไม่ยอมให้ทำ นั่นคือกิเลสมันขวางไว้ ๆ จะทำบุญให้ทานมากน้อยนี้ก็เลสมันขวางไว้ ๆ ถ้าเราทำได้ทำตามใจของเราแล้ว ฝืนมันทำแล้ว ต่อไปก็ไม่ได้ฝืน กำลังมันอ่อนลง ๆ ที่นี้ไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้ เนอะ อำนาจของความดีมีอย่างนั้น นี่เราเกิดมาแล้วไม่ใช่ที่เราจะมากเกิดซ้ำได้นะ หรือสอบแก้มืออย่างเขาสอบ สอบตกแล้วสอบแก้มือ นี่เกิดมาชาตินี้ไม่ดีแล้วเกิดแก้มืออีกไม่ได้นะ กรรมของเรามียุ่งงักก็ต้องไป

นี่พอเหมาะเป็นจังหวะที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว และพร้อมกับได้พบพุทธศาสนา พุทธศาสนาคือศาสนาเอก ผู้ลึ้นกิเลสเป็นเจ้าของศาสนา พระพุทธเจ้าของเราเป็นผู้ลึ้นกิเลส ไม่มีศาสนาใดที่เป็นผู้ลึ้นกิเลสครองศาสนาสั่งสอนสัตว์โลก มีศาสนาพุทธ พุทธ ๆ นี้เท่านั้น ไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใดขึ้นชื่อว่าพุทธศาสนาแล้ว ต้องเป็นศาสนาของท่านผู้ลึ้นกิเลส อย่างพระอริยมะตไตรยที่จะมาตรัสข้างหน้านี้ก็เหมือนกัน ต้องลึ้นกิเลสเสียก่อน จึงจะเป็นศาสดาได้และสั่งสอนสัตว์โลกได้ หหมดจากนั้นก็ไปอีกวาระข้างหน้า ๆ ที่นี้เราไม่ทราบว่าจะเกิดในวาระใดนั้นซิ

ไม่ใช่ศาสนาจะมีตลอดไปนะ มีเป็นวรรคเป็นตอน เช่นเวลานี้ก็พุทธศาสนาของเรา ยังมี พอหหมดจากนี้แล้วว่าจะไปถึงศาสนาพระอริยมะตไตรยนี้ นั่นแหละท่านเรียกว่าสุญญกัปป หรือ พุทธันดรหนึ่ง ระหว่างพระพุทธเจ้าองค์นี้กับพระพุทธเจ้าองค์นี้ต่อกัน ระหว่างนี้ท่านเรียกว่าพุทธันดร นี้แหละมันเป็นสุญญกัปป ไม่มีคำว่าบาปว่าบุญในหัวใจสัตว์โลก ทั้ง ๆ ที่บาปบุญคุณโทษนรกสวรรค์มีอยู่ตั้งเดิมก็ตาม แต่ใจสัตว์โลกไม่ยอมรับ สิ่งที่ยอมรับคือ ความอยากความทะเยอทะยาน ความเก๋ียวกราด อะไรทุกอย่างขึ้นชื่อว่าความชั่วแล้วมันไปรวมนั้นหหมด ให้ดูดีให้ดีมีให้พออกพอใจ มองเห็นหน้ากันมีแต่กัดแต่ฉีกกันทั้งนั้น เป็นความพอใจของสัตว์โลกเองนะ ไม่ใช่มีอะไรบังคับสัตว์โลกนะ คือกรรมของสัตว์โลก กิเลสของสัตว์โลกบังคับตัวเองอยู่ภายในจิตใจ นั่นถ้าเป็นสุญญกัปปเป็นอย่างนั้น

ถ้าเกิดเช่นนั้นแล้วเรียกว่ากรรม ผู้ที่มีกรรมหนาที่สุด (ท่านว่า) จึงต้องไปเกิดในย่านนั้น ขึ้นมาเกิดเป็นสัตว์ก็ตาม ผู้ที่จมในนรกก็รู้แล้วว่าจมอยู่ในนรก ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปแล้ว ถ้าไม่ลึ้นกรรมเสียก่อนเปลี่ยนมาไม่ได้ แต่ผู้ที่จะมาเกิดเปลี่ยนภพเปลี่ยนชาตินี้ซิ เปลี่ยนมาก็มาถูกวาระที่เป็นสุญญกัปป ก็ว่างเปล่าจากคำว่าบุญว่าบาป ก็ไม่มีที่จะได้สร้างบุญสร้างกุศล เพราะไม่มีใครแนะนำสั่งสอนรู้ได้ยังไง สิ่งที่สัตว์ทั้งหลายทำอยู่ทุกวัน ทำอยู่ด้วยความดูดีก็มีแต่ความชั่วซ้ำลามาก มีแต่ฟันแต่ไฟ อันเป็นผลเผาไหม้ไม่มีส่วนดีเลย นี่เราไม่ได้เกิดในช่วงสุญญกัปป เราเกิดในช่วงพุทธกัปป คือกัปปพระพุทธเจ้าอยู่เวลานี้ จึงให้พากันชวนชวย

ใจนี้เป็นของสำคัญมากนะ พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนสัตว์โลก สั่งสอนลงที่ใจ ๆ ไม่ได้สอนอันใดมากยิ่งขึ้นกว่าใจ ร่างกายของเรานี้ก็เป็นเครื่องมือของใจ สอนใจให้ดีแล้วกายวาจา หมุนไปทางดีเอง ถ้าใจได้รับการเสียมสอนในทางไม่ถูกไม่ดีแล้ว ร่างกายนี้ก็จะเป็นเครื่องมือทำความชั่วได้เองไม่ต้องสงสัย

เวลานี้เราได้เกิดมาพบพุทธศาสนาเรียกว่าเป็นบุญลาภของเรา กิจฺโจ มนุสฺสปฏิลาโภ การเกิดเป็นมนุษย์นี้เป็นบุญลาภอันประเสริฐ แน่ะ ออกจากนั้นก็ กิจฺจํ สทฺธมฺมสฺสวณฺํ ยังได้ยินได้ฟังธรรมของพระพุทธเจ้าอีก ก็เป็นบุญลาภอีกอันหนึ่ง เพียงเท่านี้ก็พอแล้วเรา ท่านว่า กิจฺโจ พุทฺธานมฺบุปฺปาโท เพราะการเกิดขึ้นแห่งพระพุทธเจ้านั้น เป็นบุญลาภอันประเสริฐสุดของสัตว์โลก นี่คำสอนของท่านที่เป็นองค์แทนศาสดามีอยู่ ให้ได้ยึดคำสอนของท่าน นี่แลคือองค์แทนศาสดา จะไม่ผิดไม่พลาด ให้พากันอุตส่าห์พยายาม

ตื่นขึ้นมาวันหนึ่ง ๆ ให้มีความดีแทรก ๆ ในตัวของเราบ้าง อย่าให้มีแต่ความชั่วช้าลามก ตั้งแต่เข้านาค่ำ ๆ เดือนยันเดือน ปียันปี มีแต่สร้าง ความชั่วช้าลามก เราจะเอาไปบรรจุไว้ที่ไหน ให้ตั้งปัญหาถามเราบ้าง ความชั่วเมื่อมีมาก ๆ แล้วจะเอาไปเก็บไว้ที่ไหน มันก็เข้าทับหัวใจเราผู้สร้างผู้ทำนั่นแหละไม่ไปที่ไหน แล้วเราทำอย่างไร เพียงไม้ท่อนหนึ่งทับเราเราทนไม่ไหวจนกระทั่งตาย ตายไปแล้วก็เรียกว่ามันผ่านพ้นไปวาระหนึ่ง

แต่กรรมของสัตว์ที่มันทับถมสัตว์ เมื่อยังไม่สิ้นกรรมเมื่อไรแล้วมันก็ทับถมตลอดไป ถึงจะครวญครางขนาดไหนทุกข์มหันตทุกข์ขนาดไหนมันก็ไม่ตาย มันทับอยู่ยั้งงั้นมันบีบบังคับทรมานอยู่อย่างนั้นตลอด เพราะอำนาจแห่งกรรมหนักของตนซึ่งสร้างไว้วันยังรุ่งคืนยังค่ำ ยันปียันเดือน ยันภพยันชาติ มีแต่สร้าง ความชั่ว แล้วความชั่วทั้งหลายที่เราสร้างมามากต่อมากนั้นเอาไปเก็บไว้ที่ไหน

สิ่งใดที่สร้างมันต้องมี นี่ไม่มีทางเก็บออก มีแต่ทางไหลเข้ามา ๆ ยั้งงั้นจะอย่างไร มาจนตรอกเอาเสียตั้งแต่บัดนี้ก็ไม่เห็นผิด คอยแต่ลมหายใจเท่านั้นแหละ พอออกจากนั้นก็ติดฝั่งลงเลย ผู้เช่นนั้นนะ แต่ผู้สร้าง ความดีนี้ไม่ต้องไปคอยหาภพหน้าภพไหนละ มันรู้ อยู่ในหัวใจเจ้าของ พอลมหายใจขาดจากภพนี้แล้ว ติดฝั่งเลยขึ้น หมายความว่าร่างกายก็ร่างกายละเอียดอ่อนยิ่งกว่านี้ ความสุขก็สุขยิ่งกว่านี้ กาลเวลาที่จะทรงชีวิตอยู่ในภพนั้น ๆ ก็ยืดยาวกว่านี้ นั่น อะไร ๆ ก็ดี ๆ ขึ้นชื่อว่าบุญเป็นผู้ตกแต่งแล้วดีทั้งนั้นแหละ

ถ้าชั่วเป็นผู้ตกแต่งแล้ว โอ้ย เอาปัจจุบันนี้ก็ได้อ ไปเห็นผ้าเห็นเมียเขาอยู่ด้วยกันเป็นความผาสุกเย็นใจ คิดมาถึงบ้านเจ้าของ มาคิดถึงพ่ออิหนูบ้าง แม่อิหนูบ้าง โอ้ย รู้สึกหัดหุไม่อยากจะกลับบ้าน มันเป็นอย่างนี้ละ ไม่คิดบ้างหรือว่ากรรมของเจ้าของ ไปเห็นผ้าเห็นเมียเขาดี มาเห็นเมียของเจ้าของเห็นผ้าของเจ้าของแล้ว อู๊ย หน้านี้ว้าวคิดเข้าไป มันเป็นอย่างนี้ จะตำหนิมันไม่ดี ๆ ยังไง เจ้าของไม่ดี ก็เป็นกรรมของเจ้าของอันหนึ่งเหมือนกันนะเรื่องเหล่านี้

เราก็ให้พยายามรักษา อย่าให้เป็นกรรมใหม่ซึ่งเป็นเรื่องของไม่ดีเพิ่มขึ้นไปอีก มันจะยิ่งเลวทรามยิ่งกว่านั้นไปอีก นี่ท่านว่ากรรมของสัตว์ ของอะไรที่เกิดมาเป็นของเราเป็นของดีของดี ถ้าสร้างความดีไว้ ถ้าความไม่ดีที่เราสร้างไว้มาน้อยเท่าไร เป็นอะไรมา มันก็ไม่ได้ ลูกก็ไม่ดี ก็ประเภทละที่มันจะแสดงออกมาให้ชัดให้สว่างหัวใจทับหัวอกพ่อแม่มันมีทุกด้านทุกทางลูกคนเรา ไม่ว่าจะผู้ว่าเมีย เอาคนไหนมาก็แบบเดียวกัน ๆ ก็เพราะกรรมแบบเดียวกันอยู่ในหัวใจเรา แล้วจะไปตำหนิใคร นี่อันหนึ่ง แยกเป็นหลายข้อหลายกระทงช

ทีนี้เราจะไม่ให้เป็นอย่างนี้อีก เราก็พยายามแก้ไขตัดแปลงทำแต่สิ่งที่ดี ๆ เวลาได้อะไรมา ก็มีแต่ของดี ๆ ของดีไปหมด เอาละนะพากันจำไว้ เท่านั้นพอ เทศน์มากวันนี้หมดภูมิ วันนี้ก็หมดแล้ววันหน้าต้องหาใหม่

หลวงตาไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรแล้วเดี๋ยวนี้ บวชมาก็นาน ความซ้ก็เกียดก็มาก แม้ที่สุดกินข้าวก็ซ้ก็เกียดแล้วนะเดี๋ยวนี้ โอ้ นี่มันกำลังจะตายอยู่นะนี้ ทั้งหลายอะไร ๆ เขาซ้ก็เกียดหมด แต่เรื่องกินนี่ซ้ยันนะ ทีนี้เรากลับมาซ้ก็เกียดจนกระทั่งกินเดี๋ยวนี้ เอ้า มันกำลังจะไปแล้วหรือ จวนจะไปแล้วหรือ ใครเคยซ้ก็เกียดใหม่กิน ถ้าทำงาน โอ้ย เหนื่อย พอว่ากินละปั๊บ ๆ แล้ว ลิงไม่ทันนะ ลิงลืบทัวนี้วิ่งตามหลัง นี่เป็นยังงั้น เวลาหนุ่มเวลาน้อยมันกินเก่งนอนหลับครอก ๆ มีคนเอาข้าวไปสอดปั๊บเข้าไปในปากนี้ ทั้ง ๆ ที่หลับครอก ๆ อยู่นะ ทั้งเคี้ยวทั้งกลืนเรื่อย หลับครอก ๆ ไปเรื่อย เอ้า ้วยมันตีมันตีจริง ๆ นะ

พอถึงวัยนี้แล้ว โอ้ย เท่านั้นแหละ บิณฑบาตก็ไปเฉย ๆ มันไม่เห็นอยากอะไร เป็นปีเป็นเดือนอยู่ยังงั้นประจำนะ แต่มันดีอย่างหนึ่งที่มันไม่ฝืน เฉย ๆ นี่มันฉันได้นะ ถ้าอย่างหนึ่งมันไม่อยากแล้วมันยังฝืนอีกนะ มองเห็นอาหารที่กำหนดดูนี้ปั๊บ มันเหมือนกับเป็นข้าศึก มันไม่เอา ทีนี้เราก็ฝืน ฝืนฉันทลงไปไม่กี่คำ ฝืนกว่านั้นไม่ได้จะเอาเจียนต่อหน้าต่อตาเราต้องหยุด มันเป็นอย่างงั้นนะ เดี่ยวนี้มันซ้ก็เกียดจนกระทั่งกินข้าว แต่ก่อนกินข้าวไม่ซ้ก็เกียดอย่างอื่นยกให้จ่อมซ้ก็เกียด แต่กินข้าวนี้จ่อมขยัน แต่เดี๋ยวนี้มันเลยซ้ก็เกียดไปตาม ๆ กันหมดอ้าว มันจะไปแล้วหรือ

จำไว้ละลูกหลาน เวลาให้มันขยันหน้าที่การงาน ให้มันซ้ก็เกียดกินไว้ก่อนนะ ถ้าปล่อยให้มันขยันละฉิบหายหมด ไม่มีเหลือเลย เดี่ยวไปพาดสุราเข้าไปอีกแหละ มันขยันไปยังงั้นนะ ขยันไม่เข้าท่า พาดสุรายาเมาไปยังงั้น สูบเฮโรอีน กินกัญชาไป นี่ปากมันเป็นยังงั้น ปากนี้สำคัญอยู่นะ ทำลายมาก..ปาก นี้ว่าเทศน์จบแล้วมันขึ้นยังงั้นได้อีก หลวงตา ป.๓ มันขึ้นไปได้ ป. ๔ ได้ยังงั้น
